

Darežljivi otroci.

Igrica v petih prizorčkih. Spisala *Mara Gregoričeva*.

OSEBE:

Mati; Terezka, njena hči; Ančka, njena prijateljica; berač; beračica.

Prvi prizor.

Terezka (stoji pred mizo, ki je posuta s cvetjem; napravlja šopek in poje narodno popevko):

Gozdič je že zelen,
travnik je razcveten,
ptički pod nebom
veselo pojo.

Drugi prizor.

Ančka: Dober dan, Terezka! Vidim, da si vesela, ker prepevaš!

Terezka (se nagloma ozre): Oj, ti si, Ančka? Vesela sem, da! Ali nisi tudi ti?

Ančka: Seveda! Pomisli, danes je bila pri nas moja botrca ter mi darovala desetico. Le poglej jo, kako se sveti!

Terezka: Meni pa je kupila mamica srebrno verižico.

Ančka: Ali res? Pokaži jo no!

Terezka (se zateče k omari in vzame iz nje škatlico): Le oglej si jo, ali ni zala?

Ančka: Krasna verižica!

Terezka (si jo natakne okrog vratu): Tako sem vesela, da bi je ne dala od sebe za ves svet.

Ančka (pogleda po cveticah): Kaj pa delaš tukaj?

Terezka: Na travniku sem natrgala te rožice in sedaj jih vežem v šopek.

Ančka (se ozre): Ali ni nekdo potrkal?
Terezka: Mogoče! Kdo pa je? Vstopite!

Tretji prizor.

Berač: Hvaljen bodi Jezus Kristus! Prosim vbogajme!

Terezka: Ničesar nimam, ubožec, ker sem sama doma!

Ančka: Ubožec! Jaz pa vam lahko pomagam. Desetico imam v žepu.
(Seže v žep.)

Berač: A gotovo je od matere, ki te je poslala v prodajalnico, kajne, deklica?

Ančka: Nikar! Prav moja je, le vzemite jo!

Berač: Tedaj pa hvala! Mili Bog naj ti povrne to dobroto! Z Bogom!

Obe deklici: Z Bogom, z Bogom!

(Ko berač odide, stopita obe k mizi, vežeta vsaka svoj šopek in pojeta):

Ptički, jaz vprašam vas,
al' bo kaj skor pomlad,
al' bo kaj skoraj
zelena pomlad?

Četrty prizor.

Beračica: Dober dan, otroci! Ali ste sami doma?

Terezka: Da, prav sami sva!

Ančka: Kaj pa želite?

Beračica: Vaše starše sem hotela poprositi pomoči. Toča nam je pobila ves pridelek! Doma nimamo kaj jesti. Otroci me prosijo kruha, a jaz ga nimam, oh!

Terezka: Kako se mi smilite, ubožica!

Ančka: Kako mi je žal, da vam ne morem pomagati.

Beračica: Gorje meni! Kam naj bi se obrnila? (Zajoče.)

Terezka (si sname verižico izza vratu): Nate, siromašica! Vzemite to verižico!

Beračica (stopi za korak nazaj): O, tega pa ne sprejemem, drago dete!

Terezka: Zakaj ne? Verižica je moja! Prodajte jo, pa dobite zanjo lepe novce. Le vzemite jo!

Beračica (vzame): Hvala, dobri otrok in Bog naj ti povrne. (Odide.)

Ančka: Uboga žena, kako se mi smili!

Terezka: Oh, meni tudi!

Peti prizor.

Mati (vstopi izza drugih vrat): Kaj pa delata, dekleti?

Terezka: Le poslušaj, mama! Zdaj je bila tukaj stara ženica, ki je vprašala po tebi. Jokala je in pravila, da nimajo doma kaj jesti, odkar jim je toča vse pobila. Ker nisem imela nič denarja, sem ji dala srebrno verižico. Saj nisi jezna, mamica?

Mati: Ne, nisem jezna, ker si s tem pokazala svoje usmiljeno srce, da ubogim rada pomagaš. Kdor pomaga potrebnim, tega Bog ne zapusti. Namesto srebrne verižice pa imej odslej moja zlato. (Sname si jo izza vratu in obdari hčer.)

Terezka: O, zlata moja mamica! Ampak veš! Tudi Anica je dala vbogajme. Bil je tukaj tudi berač, in temu je Ančka dala svetlo desetico, ki jo je dobila od botre!

Mati: Ali rês, Ančka? No, to me tako veseli, da ti podarim krono. Na!
Ančka: Hvala, ljuba strina!

Mati: Bodita vselej darežljivi, kadar vidita potrebo in uboštvo!

(Zavesa pade.)

Dežja bo treba.

Narodna legenda. Zapisal Fran Košir.

5 v grozni vročini in hudi suši prideta nekoč Kristus in Peter do njive, ki so na nji delavci okopavali koruzo. Peter jih vljudno pozdravi ter vpraša: „Ali je suša?“

„Suša je, suša,“ odgovore delavci skoraj enoglasno. Huđomušni hlapec pa še pristavi: „Bog daj dežja, da bi se naležal.“ — „Bog daj lepo, da bi se ga navlekel,“ meni Rumežev Jakec, velik vaški pijanec.

Kristus in Peter gresta dalje po pešpoti tik njiv ter dospeta do drugih delavcev. Voščita jim dobro srečo in vprašata: „Ali je suša?“

„Oj, grozna,“ de gospodar, „pa mislim, da bo kmalu dež. Saj je sinoči lisica ugrabila zajčka, davi pa je petelin pel na gredi.“

„Mogoče,“ odgovorita sveta potovalca ter jo mahata naprej.

Koncem vasi ob žuborečem potoku ogovorita zopet delavce ter jih vprašata, če je zemlja suha.

„Suha je, suha in vsa razpokana,“ veli skrbna gospodinja ter vzklikne: „Ljubi Bog, daj nam, daj pohlevnega dežja!“

„Kdor prosi, bo uslišan,“ pravi Kristus, ko odhaja s Petrom.

In Bog je uslišal molitve vroče glas ter poslal oživljajočega dežja.

Tri miške.

*Tam v kotičku temnem
miške tri čepé,
lačne in premrle
to si govoré:*

*„Oj, slanine, mati,
v shrambi imajo,
v dimniku klobase
lepe kimajo.*

*Hej, ko bi ukradle
tamkaj par klobas!
To bi nam dišale,
to bi grele nas!...“*

*Muca, zadaj skrita,
zvito se smeji,
saj ujela miške
kmalu bo vse tri!*

Ivan Stepko.